



בש"פ 5246/20 - סלימאנהייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5246/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: סלימאנהייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי)
במ"ת 19205-03-20 מיום 28.6.2020

תאריך הישיבה: ט"ובאב התש"ף (5.8.2020)

בשם העורר: עו"ד ארצי ארגב

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי) במ"ת 19205-03-20 מיום 28.6.2020, במסגרתה הורה על מעצר
העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, מאחורי סורג ובריח.



1. ביום 9.9.2020 הוגש נגד העורר ושניים נוספים כתב אישום המייחס להם עבירות חטיפה לשם חבלה חמורה, ניסיון חטיפה לשם חבלה חמורה, חבלה בכוונה מחמירה, עבירות בנשק ואיומים. בקצירת האומר, על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים חברו לאחרים שזהותם אינה ידועה לצורך ביצוע פעולת נקם בגין אירוע משנת 2018 במהלכו העורר ובן דודו (אף הוא נאשם בפרשה) נחטפו והותקפו. כתגמול, הנאשמים חטפו אדם מתושבי כפר ביר אל מכסור (להלן: המתלונן) שמבין יושביו נמנו לפי הערכתם, חוטפיהם, ואדם נוסף ששהה עם המתלונן באותו הזמן. הנאשמים איימו על השניים באמצעות אקדח, והיכו אותם באמצעות מוטות ברזל, מברג, מפתחות צינורות ואבן. הנאשמים אף צילמו את התקיפה והסרטונים הופצו בתפוצה רחבה הן בקרב תושבי ביר אל מכסור, והן בקרב תושבי זרזיר, מקום מגורי העורר ומשפחתו.
2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר הנאשמים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בדיון שהתקיים ביום 25.5.2020 הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, ובית המשפט הורה על הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינם של הנאשמים, ובכלל זה העורר. במסגרת התסקיר שהוגש ביום 21.6.2020 הוערכה מידת הסיכון הנשקף מהעורר להישנות מקרים של התנהלות פורצת גבולות, כבינונית עד גבוהה. על אף התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהמפקחים המוצעים, הוא לא בא בהמלצה חד-משמעית על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני בכפר זרזיר בהתייחס לשקלול נתוני אישיותו, עמדת המתלונן, האווירה המתוחה והסכנה להמשך האלימות בין הצדדים הניצים, כאשר על אף שנעשו ניסיונות להגיע להסכם "סולחה" בין תושבי כפר ביר אל מכסור לבין תושבי כפר זרזיר, אלה לא צלחו.
3. ביום 28.6.2020 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו לאחר שנמצא שאין מקום להורות על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. זאת בהתייחס בין היתר לחומרת המעשים המיוחסים לו; לכך שמדובר ב"סכסוך ח"י" בין הצדדים; לחששות המתלונן; לכך שמקום הפיקוח בכפר זרזיר המוצע אינו ראוי, בהינתן העובדה שמדובר בכפר בו נמצאים בני משפחתו החיים בצל הסכסוך, ובמרחק הקצר הקיים בין כפר זרזיר לבין כפר ביר אל מכסור.
4. מכאן לערר שלפני, במסגרתו נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שדחה את בקשתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אחרות, זאת נוכח תסקיר שירות המבחן שמצא כי מדובר במפקחים ראויים וכי ביכולתו של העורר לשהות בתנאי פיקוח אלקטרוני. עוד נטען כי לא היה מקום ליתן משקל רב לכך שלא נערכה "סולחה" בין הצדדים לסכסוך, ולחששות המתלונן. כן שגה בית המשפט בקבעו כי בני משפחת העורר חיים בצל אותו סכסוך, שכן בני המשפחה אשר הוצעו כמפקחים ובביתם צפוי היה העורר לשהות, מעולם לא היו חלק מאותו סכסוך.
5. במהלך הדיון שהתקיים לפני, חזר העורר על טענותיו ובכלל זה התמקד בטענה כי ניתן משקל יתר להיעדר "סולחה" בין הצדדים המסוכסכים. נטען כי היה מקום ליתן משקל לכך שחלקו של העורר במעשים קטן יותר משל יתר הנאשמים ולכך שהעורר נעדר עבר פלילי. מנגד, המשיבה טענה כי החלטת בית המשפט המחוזי מאזנת כנדרש בין השיקולים השונים הרלוונטיים לעניין. הנסיבות החמורות של המקרה אינן מאפשרות מעצר בפיקוח אלקטרוני אלא בהינתן טעמים מיוחדים שאינם מתקיימים במקרה זה. מדובר באירוע חמור ביותר במסגרתו נגרם נזק קשה לשני אנשים, כאשר הערכת מסוכנותו של העורר נמצאה כבינונית-גבוהה ומקום הפיקוח המוצע נמצא בקרבת מקום לבית המתלונן. בנסיבות האמורות, מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו אפקטיבי.



6. דין הערר להידחות. המעשים המיוחסים לעורר ונסיבות ביצועם, ובכלל זה קשירת קשר עם אחרים במטרה לחטוף את המתלונן, להכותו ולאיים עליו מלמדים על מסוכנות רבה, אשר ספק אם ניתן להפיגה בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני (וראו: בש"פ 2447/20 אבו סלב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.4.2020)). בית המשפט המחוזי לא התרשם כי ניתן בשלב זה, בהתייחס למקום הפיקוח המוצע, להפחית את רמת הסיכון הנשקפת מהעורר בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני ואין בטענות העורר כדי להביא למסקנה כי יש להתערב במסקנתו זו של בית המשפט המחוזי.

7. עוד יצוין כי בכך ששירות המבחן נתן דעתו, במסגרת מכלול התמונה ולצורך בחינת היתכנות איונה של המסוכנות הנשקפת מהעורר שהוערכה כאמור כבינונית-גבוהה, גם לעובדת קיומו של סכסוך פעיל בין הצדדים, לא נפל כל פגם. אמנם החלטה על מעצר עד תום ההליכים אינה נשענת על קיומו או היעדרו של הסכם "סולחה", אך אין להתעלם מקיומו של סכסוך רוחש ומבעבע העשוי להביא להתפרצות מחודשת של אירועים אלימים באופן אשר עשוי ללמד על הקושי להקהות את המסוכנות הנשקפת מהעורר (ראו: בש"פ 2221/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (30.3.2020); בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, פסקה 23 (1.5.2018)). בצדק גם ניתן משקל לעובדה שמקום הפיקוח המוצע נמצא בכפר זרזיר הסמוך לכפר ביר אל מכסור בו נמצא בית המתלונן (והשוו: בש"פ 1523/18 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2018)).

הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו באב התש"ף (5.8.2020).

ש ו פ ט